

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De duobus alijs, quæ charitas operatur, ac de vndecim alijs fructibus
spiritus in particulari. Cap. LIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

De duobus alijs, quæ charitas operatur, ac de undecim alijs fructibus spiritus in particulari. Cap. LIII.

Sub umbra illius, quem desiderauerā, sedi. Cum charitas fructus magnam perfectionem requirat, quæ tria principaliter operatur in nobis, quorum primum in immediatè præcedentibus expositum est, duo sequentia prosequamur. Secundò verò charitas in eo, cui tam efficaciter adhaeret, plenariè facit quiescere per quædam complexum unitiui amoris, ex quo necessariò sequitur secundus fructus, scilicet gaudium in Spiritu sancto. Omnis enim amans gaudet ex coniunctione amati. Charitas verò Deum, quem amat, semper præsentem habet. Nam qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in eo. Sunt enim duo, quæ diuinam causant præsentiam, scilicet charitas & conscientia puritas, quæ sunt digna, vt de eo homo spiritualis meritò gaudere debeat. Dicit enim Tullius de Senectute, quòd conscientia bene actæ vitæ, multorumq; beneficiorum recordatio incundissima est, fructus autem gaudij dulcissimus est, quia non est oblectamētum super cordis gaudium, & securā mens quasi iuge conuiuium. Tertio denique charitas pacem omnimodam operatur, quæ perficit gaudium, quia mentē quietat, etiam in quantumcunque pœnalibus, iniurijs, contumelijs, & alijs diuersis: quæ cuncta charitas etiā fruibilia reddit, sicut B. Stephano torrentis lapides, & beato Laurentio carbones. Est enim pax status virtutis, in quo est delectatio in Deo sine contradictione carnis, mundi & diaboli: vel si est aliqua, inefficax est, quia pax fructus est status animi purgatissimi, in quo fuit Paulus, cum dixit: *Complacoe mihi in infirmitatibus meis, in contumelijs, in necessitatibus, in angustijs, in persecutionibus pro Christo.* Est ergo pax perfectio gaudij, tum quātum ad quietationem ab exterioribus conturbatibus, quibus omnibus supereminet quiete serenissima, tum etiam quantum ad sedationem interioris desiderij: quia non perfecte gaudet, cui non sufficit, quod habet. Qui verò cor habet in vno peccatū, à nullo alio potest inquietari. Rursum, qui per desideria sua totaliter in vno quiescit, ad alia non fluctuat, nec inquietatur. Nam vera pax est à voluntate Dei non diuidi, & in his solis, quæ Deus diligit, delectari. Et hi tres fructus quasi sorores sibi inuicem sunt combinata, quarum primogenita charitas est. Quartus fructus dicitur patientia, quæ bene disponit mentem in malis, sicut tres priores bene disponunt in bonis, ne scilicet mens turbetur in to-

Mm leratione

Quies.

Gaudium.
Ioan. 4.Ecclesi. 50.
Prover. 15.
1a c.

2. Cor. 12.

Pax vera
quæ.

Patientia.

- leratione malorum praesentium: quem fructum veraciter obtinet, quam gratanter & delectabiliter cuncta aduersa complectitur, dicens cum Apostolo: *Repletus sum consolatione, super abundo gaudio in omni tribulatione mea.* Nunquam enim est perfectus amicus, nunquam summa dilectio, nisi pro amico Deo quis aduersa cuncta non solum gratanter accipit, sed etiam horrendam mortem ignominiosa crudelitate iniuste inferendam, affectu plenissimo concupiscit, sicut dulcissimus amator Iesus dilectam animam suam laniandam tradidit inimicis pro inimicis. Hanc enim solam de proprijs rependimus pro vniuersis eius beneficijs, utpote quam summè requirit à dilecta in spirituali copula: quia patientia existens quartus fructus, est vltima virtutū, quae rectificat hominem ad proximum suum, cum scilicet iniuriam pro amico Deo patienter accipit, & inferentes viscerosè diligit. De tali sponsa dicere potest sponsus: *Sicut hlium inter spinas* crescit, & punctum refolet, *sic amica mea inter filias*, id est, mentes peruersas proficit, & per iniurias puncta gratias agit. Quintus fructus dicitur longanimitas, quae bene disponit mentem, ne scilicet inquietetur in dilatione bonorum futurorum, sed in expectatione perseueranter vnam se inuenit cum voluntate diuina, iuxta quod admonet Psalmista, dicens: *Expecta Dominus, viriliter age, & confortetur cor tuum, & sustine Dominum.* Unde in Ecclesiastico scriptum est de ea: *Coniungere Deo, & sustine, ut crescat in nobis vita tua.* Nam sola perseuerantia, vel longanimitas coronam gloriae consequitur. Sextus fructus dicitur bonitas, quae scilicet quis bonum habet animum ad proximum, ut ei velit bonum, & est quaedam animi dulcedo circa proximum. Est etiam, secundum Glossam, animi dulcedo, dulcorans omnem amaritudinem huius mundi, adeo ut non solum aduersa quaeque, sed & mortem quoque faciat dulcissimam, nec quaecunque asperitas illi vnctioni resistere potest. Amor enim Christi bonitatem hanc in nobis efficiens, infinitae suauitatis & dulcedinis est; omnem dulcorans, amaritudinem, omnem superans & expellens peregrinam dulcedinē. Septimus fructus dicitur benignitas, quae bene facit proximo suo, etiā iniurianti, & persequenti. Dicitur enim benignitas, quos bonus ignis amoris feruere facit, non solum ad bene volendum, sed etiam ad bene faciendum proximis, etiam ingratīs & inimicis: quae virtus etiam dicitur liberalitas, & est virtus nobilium: & quanto benignior & liberalior, tanto nobilior. Octauus fructus dicitur mansuetudo, quae scilicet impedit iniuriam facere proximo, & illatam aequanimiter

nimiter portare: qua perficitur illud Euangelicum: *Si quis te percussit in unam maxillam, praebe ei & alteram.*

Nonus fructus dicitur fides, qua quis in Deum credit, per quam Intellectum suum, & omnia, quae sunt eius, Deo subijcit, etiam fidem suam debite bonis operibus exequendo, alioqui factis Deum negaret, nec se fidelem exhiberet. Per fidem etiam fidelitas intelligitur, quae remouet à proximo dolum & fraudem. *Vir autem fidelis multum laudabitur, ut dicitur in Prouerbijs.* Et Ecclesiasticus ait: *Si tibi est seruus*

Fides.

fidelis, sit tibi quasi anima tua, & quasi fratrem tuum tracta illum. Decimus fructus dicitur Modestia, quae modum debitum obseruat in dictis & factis. Nam modestia, secundum Tullium, est scientia rerum illarum, quae aguntur vel dicuntur, loco suo collocandarum. Unde dicitur ad Philippenes. *Modestia uestra nota sit omnibus hominibus, id est, rationabilis conuersatio.* Hanc vult Apostolus notam fieri hominibus, ut eius odore si mortui sunt, viuificentur; si viui, confortentur. Et Seneca: Magni animi est magna contemere, & mediocritas magis velle, quam nimia, eò quod inper sua nocet. Sic segetem nimia frangit vbertas, sic & rami fructuum onere franguntur. Unde

Prou. 22.

Ecclel. 31.

Modestia.

decimus fructus dicitur Continentia, qua se mēs abstinet, & appetitum refrēnat ab illicitis, dicens cum Psalmist. *Renuit consolari anima mea, memor sui Dei, & delectatus sum.* Hinc Tullius: Si cibis, & potibus partē vteremur, & nos immaculatos custodiremus, fruēremur consortio & affabilitate deorum, id est, Angelorum. *Non enim est digna ponderatio continentis anima.*

Philip. 4.

Continen-

tia.

Psal. 76.

Duodecimus fructus est Castitas, qua quis rectē utitur licitis, scilicet vxore, & similibus, utpote per quam tam perfectē suppeditatur libido, quod nec vincitur, nec impulsū patitur. De qua Sapiens ait: *O quam pulchra est casta generatio cum charitate.* Castitas enim sicut odor balsami odorifera, quo cadavera condita incorrupta seruantur, sensus, & actus continet, & constringit, statum quendam immortalis glorię repręsentans. De qua dicit Bernardus: Quid castitate decorius, quae hominem facit Angelum? inter se quidem differunt homo pudicus & Angelus, sed felicitate, non virtute. Nam si Angeli castitas felicior, hominis tamen fortior esse cognoscitur.

Eccle. 26.

Castitas.

Sapient. 4.

De duodecim fructibus aeternę vitę, quibus anima coronabitur, & de tribus, quę requiruntur ad perfectam beatitudinem.

Cap. LIIII.

Mm 2

Veni